

PUTNIK

DŽON DVANAEST JASTREBOVA

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

John Twelve Hawks

THE TRAVELLER

Copyright © 2005 by John Twelve Hawks

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

This translation published by arrangement with The
Doubleday Broadway Publishing Group, a division of
Random House, Inc.

Za moje izvidnike

PUTNIK

PREDIGRA

VITEZ, SMRT I ĐAVO

Ma ja posegnu za očevom rukom dok su izlazili iz podzemne železnice na svetlost. Bodlja je nije odgurnuo, niti rekao Maji da se usredsredi na položaj sopstvenog tela. Sa osmehom ju je poveo uskim stepeništem do dugaćkog nagnutog tunela sa zidovima obloženim belim pločicama. Uprava podzemne železnice ugradila je na jednom kraju tunela čelične rešetke i zahvaljujući toj prepreci običan prolaz ličio je na ogroman zatvor. Da je putovala sama, Maja bi se možda osećala neprijatno, kao u klopci, ali nije imala zbog čega da brine, jer je otac bio s njom.

Savršen dan, pomisli ona. Pa, možda drugi po savršenstvu od svih. Još je pamtila kako je otac pre dve godine propustio njen rođendan i Božić samo da bi se pojavio sutradan s taksijem punim poklona za Maju i njenu majku. To jutro bilo je vedro i puno iznenađenja, ali ova subota kao da je obećavala trajnije zadovoljstvo. Umesto uobičajenog odlaska do praznog skladišta blizu Kanarskog pristaništa, gde ju je otac učio kako da zadaje udarce nogama i rukama i kako da puca, proveli su dan u londonskom zoološkom vrtu, gde joj je za svaku životinju ispričao drugačiju priču. Otac

je putovao širom sveta i umeo je da opiše Paragvaj ili Egipat kao turistički vodič.

Ljudi su ih letimice gledali dok su šetali kraj kaveza. Harlekinu su većinom pokušavali da se uklope u gomilu, ali njen otac se isticao u grupi običnih građana. On je bio Namac, istaknutog nosa, kose do ramena i tamnoplavih očiju. Bodlja se odevao u tamne boje i nosio je čeličnu *kara* narukvicu koja je ličila na raskinuti okov.

Maja je pronašla izanđalu knjigu o istoriji umetnosti u plakaru stana koji su zakupili u Istočnom Londonu. Pri početku knjige nalazila se slika Albrehta Direra s nazivom *Vitez, Smrt i Đavo*. Volela je da detaljno zagleda tu sliku iako se zbog nje osećala čudno. Vitez u oklopu bio je kao njen otac, smiren i hrabar, i jahao je kroz planine dok je Smrt držala podignuti pešćanik, a Đavo ga pratio, prurušen u vitezovog pomoćnika. Bodlja je takođe nosio mač, ali njegov je bio skriven u metalnom tulcu s kožnim remenom za nošenje preko ramena.

Iako se ponosila Bodljom, zbog njega je osećala i stid i nesigurnost. Ponekad je priželjkivala da je obična devojčica s bucmastim ocem koji radi u nekoj kancelariji – srećnim čovekom koji kupuje sladoled u kornetu i priča viceve o kengurima. Svet oko nje, sa svom tom drečavom modom, pop muzikom i televizijskim emisijama, predstavljao je neprestano iskušenje. Želela je da se zagnjuri u tu toplu vodu i dozvoli da je struja odnese. Bilo je iscrpljujuće biti Bodljina kćerka, neprekidno izbegavati nadzor Ogromne mašine, stalno biti na oprezu zbog neprijatelja, stalno biti svesna odakle bi napad mogao doći.

Maja je imala dvanaest godina, ali još nije bila dovoljno snažna da bi koristila harlekinski mač. Umesto toga, otac je uzeo iz plakara štap za šetnju i dao joj ga tog jutra pre nego što su izašli iz stana. Maja je imala Bodljinu belu kožu i snažne crte lica, a majčinu gustu crnu kosu karakterističnu za Sike. Oči su joj bile tako bledeplave da su iz određenog ugla izgledale providno. Nije volela da dobronamerne žene prilaze njenoj majci i hvale Majin izgled. Za nekoliko godina će biti dovoljno odrasla da se prurušava i izgleda što je moguće običnije.

Izašli su iz zoološkog vrta i prošetali kroz Ridžents Park. April je bio pri kraju i mladići su šutirali fudbalsku loptu po blatnjavom travnjaku dok su roditelji gurali umotane bebe u kolicima. Činilo se da čitav grad uživa na suncu posle tri dana kiše. Maja i njen otac otišli su linijom Pikadili do stanice Arsenal; već se smrkavalo kada su došli do izlaza na ulicu. U Finzberi Parku se nalazio jedan indijski restoran i Bodlja im je rezervisao mesta za ranu večeru. Maja je čula zvuke – trubljenje sirena i viku u daljini – pa se zapitala nisu li tu nekakve političke demonstracije. Onda ju je otac poveo kroz obrtni krst i izveo u rat.

Dok je stajala na pločniku videla je kako rulja nastupa Ulicom Hajberi Hil. Nisu nosili nikakve transparente niti protestne znake i Maja je shvatila da upravo posmatra završetak fudbalske utakmice. Stadion *Arsenala* nalazio se pravo niz ulicu i ekipa u plavo-belim dresovima – bio je to *Čelsi* – upravo je tamo odigrala meč. Navijači *Čelsija* izlazili su na kapiju za goste na zapadnom kraju stadiona i išli uskom ulicom oivičenom tipskim kućama. Obično se brzo stizalo do ulaza u stanicu, ali sada se ova ulica u Severnom Londonu pretvorila u pobesneli špalir. Policija je štitila Čelsijevce od *Arsenalovih* huligana koji su pokušavali da ih napadnu i zapodenu tuču.

Policajci na rubovima, Plavo-beli u središtu. Crveni koji bacaju flaše i pokušavaju da se probiju kroz kordon. Građani zatečeni pred gomilom provlačili su se između parkiranih kola i rušili kante za otpatke. Procvetali glog rastao je pokraj ivičnjaka i njegovi ružičasti cvetovi drhturili su kad god bi neko nekoga gurnuo na stablo. Latice su lepršale u vazduhu i padale po nadirućoj masi.

Glavnina gomile prilazila je stanici podzemne i nalazila se na stotinak metara od nje. Bodlja je mogao da skrene levo i pođe Ulicom Gilespi, ali on je ostao na pločniku da zagleda ljude koji su ih okružili. Malčice se osmehivao, siguran u sopstvenu moć i zabavljen besmislenim nasiljem trutova. Pored mača, nosio je najmanje još jedan nož i pištolj koji je pribavio preko svojih veza u Americi. Da je poželeo, mogao je da ubije mnogo tih ljudi, ali ovo je bio javni sukob i u blizini je bilo policije. Maja pogleda odozdo u oca. Treba da pobegnemo odavde, pomisli. Ti ljudi su potpuno

poludeli. Ali Bodlja se zapilji u kćerku kao da je upravo naslutio njen strah i Maja očuta.

Svi su vikali. Glasovi su se stapali u jedinstvenu ljutitu riku. Maja začu visoki zvižduk. Zavijanje policijske sirene. Pivska boca prolete kroz vazduh i razlete se u paramparčad nekoliko koraka od mesta gde su stajali. Iznenada, klin crvenih majica i šalova zaora u naletu kroz policijski kordon i ona vide kako se muškarci ritaju i mlate. Jednom policajcu niz lice poteče krv, ali on podiže pendrek i uzvratil udarcem.

Ona stegnu očevu šaku. „Idu prema nama“, reče. „Moramo im se skloniti s puta.“

Bodlja se okrenu i povuče kćerku natrag u ulaz stanice podzemne, kao da želi tamo da nađe sklonište. Ali sada je policija terala navijače *Čelsija* napred kao krdo stoke i ona je bila okružena muškarcima u plavom. Uхваćeni u gomili, Maja i njen otac našli su se izgurani kraj kabine za prodaju karata, gde se postariji prodavac zgurio iza debelog stakla.

Otac skoči preko obrtnog krsta, a Maja za njim. Sada su ponovo bili u dugačkom tunelu i išli prema vozovima. Sve je u redu, pomisli ona. Sada smo bezbedni. Tada shvati da su se muškarci u crvenom probili u tunel i da trče kraj njih. Jedan od njih nosio je vunenu čarapu punu nečeg teškog – kamenja, kuglagera – i on time zamahnu kao tojagom na starca koji se nalazio tik ispred nje, izbi mu naočari s lica i slomi mu nos. Banda *Arsenalovih* huligana nalete na jednog navijača *Čelsija* i pribi ga uz čelične rešetke na levoj strani tunela. Čovek je pokušavao da umakne dok su ga štitirali i tukli. Još krvi. A policije ni od korova.

Bodlja zgrabi Maju s leđa za jaknu i odvuče je kroz metez. Jedan čovek pokuša da ih napadne i otac ga smesta zaustavi brzim, munjevitim udarcem u grlo. Maja požuri dalje tunelom, pokušavajući da stigne do stepeništa. Pre nego što je stigla da reaguje, nešto nalik na konopac spusti joj se preko desnog ramena i grudi. Maja spusti pogled i vide da je Bodlja upravo vezao plavo-beli šal *Čelsija* oko njenog tela.

Ona u trenu shvati da su dan u zoološkom vrtu, zabavne priče i odlazak u restoran bili delovi plana. Otac je znao za fudbalsku

utakmicu i verovatno je već bio ovde i procenio kada treba da se pojave. Ona se obazre preko ramena i vide da se Bodlja osmehuje i klima glavom, kao da joj je upravo ispričao neku zabavnu priču. On se tada okrenu i udalji.

Maja se okrenu kada su tri navijača *Arsenala* jurnula napred, izdirući se na nju. Ne razmišljaj. Reaguj. Ona zamahnu štapom za šetnju kao džilitom i čelični vrh bučno tresnu najvišeg muškarca po čelu. Krv mu pokulja iz glave i on poče da pada, ali ona se već okretala da saplete štapom drugog muškarca. Dok je posrtao unatrag, ona visoko skoči i šutnu ga u lice. On se obrnu oko ose i tresnu na pod. Pao je. Na podu je. Ona pritrča i ponovo ga šutnu.

Kada je povratila ravnotežu, treći muškarac je uhvati otpozadi i odiže s tla. Stisnuo ju je čvrsto, u pokušaju da joj polomi rebra, ali Maja ispusti štap, posegnu obema rukama unazad i dograbi ga za uši. Čovek vrisnu kada ga je prebacila preko ramena i zavitala na pod.

Maja stiže do stepenica, jurnu preskačući po dve odjednom i vide oca koji je stajao na peronu kraj otvorenih vrata voza. On je ščepa desnom rukom, a levom napravi dovoljno mesta da se probiju u vagon. Vrata su se pomerala tamo-amo, da bi se konačno zatvorila. Navijači *Arsenala* dotrčase do voza i zalupaše pesnicama po staklu, ali voz cimnu napred i zaputi se tunelom.

Ljudi su bili stisnuti jedni uz druge. Čula je plač neke žene dok je dečak pred njom pritiskao maramicu preko usana i nosa. Vagon skrenu za krivinu i ona se zanese uz oca, zari lice u njegov vuneni kaput. Mrzela ga je i volela, želela da ga napadne i zagrli – sve istovremeno. Ne plači, pomisli ona. Posmatra te. Harlekinini ne plaču. I ona se ugrize za donju usnu tako jako da probi kožu i okusi sopstvenu krv.

1

Maja je doletela kasno po podne na aerodrom Ruzinje i autobusom se odvezla u Prag. Njen izbor transportnih sredstava predstavljao je maleni čin pobune. Jedan Harlekin bi iznajmio auto ili pronašao taksi. U taksiju uvek možeš da prekolješ vozača i preuzmeš kontrolu. Izbor aviona i autobusa bio je opasan, jer to su male zamke sa samo nekoliko izlaza.

Niko me neće ubiti, pomisli ona. Nikoga nije briga. Putnici su nasleđivali svoje moći, pa je Tabula pokušavala da istrebi sve koji su pripadali istoj porodici. Harlekini su branili Putnike i njihove učitelje, Izvidnike, ali ovo je bila voljna odluka. Jedno dete Harlekin moglo je da se odrekne puta mača, uzme građansko ime i pronađe sebi mesto u Ogromnoj mašini. Ako se bude klonila nevolja, Tabula će je ostaviti na miru.

Pre nekoliko godina, Maja je posetila Džona Mičela Krejmera, sina jedinca Zelenka, britanskog Harlekina koji je poginuo od Tabuline bombe podmetnute u automobilu u Atini. Krejmer je počeo da uzgaja svinje u Jorkširu i Maja ga je posmatrala kako gaca kroz blato s kofama hrane za životinje koje su skičale. „Koliko je

njima poznato, nisi prekardašila“, rekao joj je. „Ti biraj, Majo. I dalje možeš da odeš od svega i vodiš normalan život.“

Maja je odlučila da postane Džudit Strend, mlada žena koja je završila nekoliko kurseva industrijskog dizajna na univerzitetu Salford u Mančesteru. Preselila se u London i počela da radi kao asistent u jednoj dizajnerskoj firmi, da bi joj na kraju bio ponuđen posao s punim radnim vremenom. Za tri godine u gradu doživela je niz ličnih izazova i malih pobeda. Maja je još pamtila prvi put kada je izašla iz stana bez oružja. Nije imala nikakvu zaštitu od Tabule i osećala se slabom i izloženom. Svaka osoba na ulici posmatrala ju je; svako ko joj je prilazio bio je mogući ubica. Čekala je metak ili nož, ali ništa se nije dogodilo.

Postepeno se zadržavala duže napolju i okušavala svoj novi stav prema svetu. Maja nije pogledavala prema prozorima ne bi li primetila da je prate. Dok je obedovala u restoranu sa svojim novim prijateljima, nije skrivala pištolj u sokaku niti sedela leđima okrenuta zidu.

U aprilu je prekršila glavno pravilo Harlekina i počela da odlazi psihijatru. Tokom pet skupih seansi sedela je u knjigama krcatoj sobi u Blumzberiju. Želela je da priča o svom detinjstvu i toj prvoj izdaji na stanici podzemne zvanaj Arsenal, ali to jednostavno nije bilo moguće. Doktor Benet je bio uredan čovečuljak koji se dobro razumeo u vino i antikvarni porcelan. Maja je još pamtila njegovu zbunjenost kada ga je nazvala građaninom.

„Pa, naravno da sam građanin“, rekao je. „Rodio sam se i odrastao u Britaniji.“

„To je tek etiketa koju koristi moj otac. Devedeset devet procenta stanovništva su ili građani, ili trutovi.“

Doktor Benet je skinuo naočari sa zlatnim okvirom i izglačao stakla zelenom flanelskom krpom. „Neće vam smetati da to objasnite?“

„Građani su ljudi koji misle da shvataju šta se dešava u svetu.“

„Ja ne shvatam sve, Džudit. Nikada to nisam tvrdio. Ali dobro sam obavešten o tekućim događajima. Svakog jutra gledam vesti sa svoje beskrajne trake za hodanje.“

Maja je oklevala, a onda odlučila da mu saopšti istinu. „Činjenice koje vi znate mahom su iluzija. Stvarna borba istorije odigrava se ispod površine.“

Doktor Benet joj se snishodljivo osmehnu. „Pričajte mi o trutovima.“

„Trutovi su ljudi koji su toliko preokupirani izazovom preživljavanja da su nesvesni bilo čega izvan svoje svakodnevice.“

„Mislite na siromašne ljude?“

„Oni mogu biti siromašni ili zarobljeni u Trećem svetu, ali i dalje su kadri da se preobrazu. Otac je govorio: 'Građani prenebrejavaju istinu. Trutovi su naprosto previše umorni.'“

Doktor Benet vrati naočari na lice i podiže beležnicu. „Možda bi trebalo da razgovaramo o vašim roditeljima.“

Tim pitanjem je terapija okončana. Šta je mogla da kaže o Bodlji? Njen otac je bio Harlekin koji je preživeo pet Tabulinih pokušaja ubistva. Bio je gord, svirep i veoma hrabar. Majina majka potala je iz porodice Sika koja je već nekoliko generacija bila u savezu s Harlekinima. U majčinu čast nosila je čeličnu *kara* narukvicu na desnom ručnom zglobu.

Kasno tog leta ona je proslavila dvadeset šesti rođendan i jedna žena iz dizajnerske firme povelu ju je u obilazak butika u Zapadnom Londonu. Maja je kupila modernu odeću jarkih boja. Počela je da gleda televiziju i pokušala da poveruje vestima. Povremeno je bila srećna – gotovo srećna – i rado je prihvatala beskrajnu rasonodu Ogromne mašine koja joj je odvrćala pažnju. Uvek je postojala neka nova pretnja zbog koje je trebalo brinuti, ili nov proizvod koji su svi želeli da kupe.

Iako Maja više nije nosila oružje, povremeno je navraćala u školu kik-boksa u Južnom Londonu i sparingovala sa instruktorom. Utorkom i četvrtkom je pohađala viši tečaj na akademiji za kendo i borila se *shinai* mačem od bambusa. Maja je pokušavala da se pravi kako samo održava kondiciju, kao ostali ljudi iz njene kancelarije koji trče ili igraju tenis, ali znala je da je to više od pukog fitnesa. Kada se boriš, u potpunosti si unesen u trenutak, usredsređen na to da odbraniš sebe i uništiš protivnika. Ništa iz njenog civilnog života nije moglo da se po intenzitetu uporedi s tim.

Sada je došla u Prag da poseti oca i sva ona poznata harlekin-ska paranoja vratila joj se svom silinom. Pošto je kupila kartu na aerodromskom kiosku, ušla je u autobus i sela pozadi. To je bio

loš odbrambeni položaj, ali nije dozvolila da je to brine. Maja je posmatrala kako neki postariji par i grupa nemačkih turista ulaze u autobus i raspoređuju svoj prtljag. Pokušala je da skrene misli na Bodlju, ali njeno telo preuzelo je kontrolu i nateralo je da izabere drugo sedište, blizu izlaza za slučaj opasnosti. Poražena sopstvenom obukom i puna gneva, stezala je šake i zurila kroz prozor.

Kada su krenuli s terminala, počela je da rominja kiša, koja se pretvorila u pljusak kada su došli do centra grada. Prag je bio sagrađen sa obe strane reke, ali zbog uskih ulica i sivih kamenih zgrada ona se osećala kao da je u zamci, usred nekog lavirinta od živice. Grad je bio pun katedrala i dvoraca i njihove šiljate kule parale su nebo.

Maja se na autobuskoj stanici suočila s novim izborima. Mogla je da ode peške do hotela, ili da zaustavi taksi. Jednom je legendarni japanski Harlekin zvani Vrabac napisao da pravi ratnici treba da „neguju nasumičnost“. On je u nekoliko reči nagovestio čitavu filozofiju. Jedan Harlekin odbacuje nesvesnu rutinu i udobne navike. Živi disciplinovanom životom, ali nemoj se plašiti nereda.

Pljuštalo je. Bila je mokra. Najpredvidljiviji izbor bio je da uzme taksi koji je čekao kraj ivičnjaka. Maja je oklevala nekoliko sekundi, a onda odlučila da postupi kao običan građanin. S torbama u jednoj ruci, cimnula je vrata i sela na zadnje sedište. Vozač je bio zdepasti čovečuljak s bradom i ličio je na trola. Rekla mu je ime hotela, ali on nije reagovao.

„To je hotel *Kampa*“, reče ona na engleskom. „Ima li nekih problema?“

„Nema problema“, odgovori vozač i uključi se u saobraćaj.

Hotel *Kampa* je bio velika četvorospratnica, stamena i impozantna, sa zelenim prozorskim nadstrešnicama. Nalazio se u jednoj bočnoj kaldrmisanoj ulici blizu Karlovog mosta. Maja je platila vozaču, ali kada je pokušala da otvori vrata automobila, bila su zaključana.

„Otvorite ta prokleta vrata.“

„Izvinjavam se, gospođo.“ Trol pritisnu dugme i brava škljocnu i otključa se. Sa osmehom je gledao kako Maja izlazi iz njegovog taksija.

Dozvolila je vrataru da joj ponese prtljag u hotel. Pošto je došla da se nađe s ocem, osetila je potrebu da ponese uobičajeno oružje; bilo je skriveno u stativu kamere. Njen izgled nije ukazivao na neku određenu nacionalnost i vratar joj se obratio na francuskom i engleskom. Za put u Prag odrekla se živopisne londonske odeće i na sebi je imala je kratke čizme, crni pulover i komotne sive pantalone. Harlekini su se obično oblačili tako da naglase tamnu, skupu tkaninu i poseban kroj. Ništa tesno niti upadljivo. Ništa što bi te usporilo u borbi.

U predvorju su se nalazile fotelje i stočići. Na zidu je visila izbledela tapiserija. Sa strane, u prostoriji za ručavanje, grupa starijih žena ispijala je čaj i gugutala iznad poslužavnika s pecivom. Hotelski službenik za recepcijom pogledao je stativ i kofer za video-kameru i činilo se da je zadovoljan. Harlekinsko pravilo glasilo je da uvek moraš imati objašnjenje za ono što jesi i zbog čega se nalaziš na određenom mestu. Video-oprema je bila tipičan rekvizit. Vrtar i recepcionar su verovatno pomislili da ona radi na nekom filmu.

Njena hotelska soba bila je apartman na trećem spratu, mračan i ispunjen lažnim viktorijanskim lampama i nameštajem s predebelim tapacirungom. Jedan prozor gledao je na ulicu, dok se drugi nalazio iznad bašte hotelskog restorana. Kiša je još padala: restoran je bio zatvoren. Prugasti suncobrani iznad stolova bili su natopljeni vodom, a restoranske stolice su, nalik na umorne vojnice, stajale prislonjene uz okrugle stolove. Maja pogleda ispod kreveta i pronade mali očevo poklon za dobrodošlicu – kuku s hvataljkama i pedeset metara užeta za penjanje. Ako pogrešna osoba pokuca na vrata, ona će moći da izađe kroz prozor i udalji se od hotela za desetak sekundi.

Skinula je kaput, ispljuskala se malo vodom po licu, a onda položila stativ na krevet. Kada god je prolazila kroz sigurnosnu proveru na aerodromu, ljudi su traćili mnogo vremena na ispitivanje videokamere i njenih raznovrsnih sočiva. Oružje je zapravo bilo skriveno u stativu. U jednoj nozi nalazila su se dva noža – balansirani nož za bacanje i bodež za ubadanje. Smestila ih je u kanije i zavukla ispod elastičnih zavoja na podlakticama. Pažljivo je spustila rukave džem-

pera i pogledala se u ogledalu. Džemper je bio dovoljno komotan da oba oružja budu potpuno skrivena. Maja je ukrstila ručne zglobove, brzo pomerila ruke i u desnoj šaci joj se obreo nož.

Sečivo mača nalazilo se u drugoj nozi stativa. Treća noga skrivala je dršku i balčak mača. Maja ih je pričvrstila za sečivo. Balčak je bio na stožeru koji je mogao da se pomeri postrance. Kada je nosila mač na ulici, balčak je stajao paralelno sa sečivom tako da je čitavo oružje predstavljalo jednu pravu liniju. Kada bi borba postala neophodna, balčak bi škljocnuo u svoj određeni položaj.

Sa stativom i kamerom donela je i metalni tulac dugačak oko metar i dvadeset, s remenom za rame. Tulac je izgledao nekako tehnički, nalik na nešto što bi jedna umetnica nosila u svoj studio. Koristila ga je kao kaniju za mač dok je išla gradom. Maja je mogla da izvadi mač iz tulca za dve sekunde, a za napad joj je bila potrebna još jedna. Otac ju je naučio kako da koristi oružje kada je bila šiparica, a tehniku je usavršila na časovima kendoa s japanskim instruktorom.

Harlekini su bili obučeni i za upotrebu pištolja i automatskih pušaka. Majino omiljeno oružje bila je borbena sačmarica, po mogućstvu dvanaestica s drškom kao za pištolj i preklopnim kundakom. Upotreba staromodnog mača zajedno s modernim oružjem bila je prihvaćena – i cenjena – kao deo harlekinskog stila. Vatreno oružje bilo je nužno zlo, ali mačevi su postojali izvan modernog doba i nisu podlezali kontroli i kompromisima Ogromne mašine. Obuka mačem naučila ju je ravnoteži, strategiji i nemilosrdnosti. Poput kirpana koji koriste Siki, harlekinski mač spajao je svakog borca s duhovnom obavezom i ratničkom tradicijom.

Bodlja je smatrao da postoje i praktični razlozi za korišćenje mačeva. Skriveni u opremi kao što je stativ, oni su mogli da prođu kroz sigurnosne sisteme na aerodromima. Mač je bio tih i toliko neočekivan da je delovao šokantno na neprijatelja koji tako nešto nije očekivao. Maja je zamislila napad. Finta prema glavi protivnika, a onda nisko dole, postrance u koleno. Malo otpora. Pucanje kosti i hrskavice. I tako nekome otfikariš nogu.

Unutar namotaja užeta za bekstvo ležao je smeđi koverat. Maja ga je pocepala i pročitala adresu i vreme sastanka. Sedam sati. U

četvrti zvanj Betlemske namjesti u Starom gradu. Stavila je mač u krilo, isključila sva svjetla i pokušala da meditira.

Slike su joj lebdele u glavi, sećanja na jedini put kada se sama borila kao Harlekin. Tada je imala sedamnaest godina i otac ju je doveo u Brisel da štiti nekog zen kaluđera koji je posetio Evropu. Kaluđer je bio Izvidnik, jedan od duhovnih učitelja koji su mogli da pokažu potencijalnom Putniku kako da pređe u drugi predeo. Iako se Harlekini nisu zakleli da će štiti Izvidnike, pomagali su im kad god je to bilo moguće. Kaluđer je bio veliki učitelj – i bio je na Tabulinom spisku za odstrel.

Te noći u Briselu, Majin otac i njegov francuski prijatelj Lipa nalazili su se na spratu, blizu kaluđerovog hotelskog apartmana. Maji je bilo rečeno da u podrumu čuva ulaz u lift za osoblje. Kada su stigla dva plaćenika Tabule, nije bilo nikoga da joj pomogne. Jednog muškarca je pogodila u grlo iz automatskog pištolja, a drugog plaćenika je iskasapila mačem. Krv joj je isprskala sivu uniformu sobarice i okupala joj mišice i šake. Maja je histerično plakala kada ju je Lipa pronašao.

Dve godine kasnije, kaluđer je poginuo u automobilskoj nesreći. Sva ta krv i bol bili su beskorisni. Smiri se, rekla je sebi. Pronađi neku ličnu mantru. Putniče naš iže jesi. Đavo da ih sve nosi.

Kiša je prestala oko šest i ona je odlučila da ode do Bodljinog stana. Kada je izlazila iz hotela, pronašla je Mostecku ulicu i tuda otišla do Karlovog mosta. Kameni gotski most bio je širok i obasan raznobojnim svetlima koja su osvetljavala dugi red kipova. Neki tip s rancem na leđima svirao je gitaru ispred šešira, dok je ulični slikar ugljenom crtao skicu postarije turistkinje. Kip češkog sveca i mučenika nalazio se na polovini mosta i ona se setila da je čula kako on donosi sreću. Tako nešto kao sreća ne postoji, ali ona je dodirnula bronzanu ploču ispod kipa i šapnula sebi: „Neka me neko zavoli, kako bih ga ja zavolela zauzvrat.“

Postiđena tim iskazivanjem slabosti, pošla je malo brže i prešla preko mosta u Stari grad. Prodavnice, crkve i podrumski noćni klubovi bili su stisnuti jedni uz druge kao putnici u pretrpanom

vozu. Mladi Česi i stranci s rancima stajali su ispred pabova, dosađivali se i pušili marihuanu.

Bodlja je živeo u Konviktskoj ulici, blok dalje od tajnog zatvora u Vartolomejskoj. Tokom Hladnog rata tajna policija je zauzela jedan manastir i koristila njegove prostorije kao ćelije i sobe za mučenje. Sada su njime ponovo upravljale milosrdne sestre, a policija se preselila u druge obližnje zgrade. Kada je Maja obišla tu četvrt, shvatila je zbog čega se Bodlja tu skrasio. Prag je još izgledao srednjovekovno, a većina Harlekina nije podnosila ništa što izgleda novo. U gradu se mogla dobiti pristojna medicinska nega, dobar transport i komunikacije preko Interneta. Treći faktor je bio još važniji; češka policija je izučila svoju etiku u eri komunizma. Ako Bodlja bude potkupio odgovarajuće ljude, moći će da ima pristup policijskim dosijeima i pasošima.

Maja je jednom upoznala nekog Ciganina u Barseloni, koji joj je objasnio zašto ima pravo da džepari i pljačka turističke hotele. Kada su Rimljani razapeli Isusa na krst, pripremili su zlatni ekser da bi ga zakucali Spasitelju u srce. Neki Ciganin – izgleda da je Cigana bilo i u drevnom Jerusalimu – uzeo je ekser, pa im je zbog toga Bog dozvolio da krađu dok je sveta i veka. Harlekini nisu bili Cigani, ali Maja je zaključila da razmišlja gotovo jednako kao oni. Njen otac i njegovi prijatelji imali su veoma razvijen smisao za čast i lični moral. Bili su disciplinovani i odani jedan drugome, ali su s prezirom gledali na sve zakone koje su smislili građani. Harlekini su smatrali da imaju pravo da ubijaju i uništavaju zbog sopstvenog zaveta da štite Putnike.

Prošetala je kraj crkve Svetog raspeća, a onda pogledala preko puta, u Konviktsku broj 18. Bio je to crveni ulaz uglavljen između prodavnice vodovodnog materijala i prodavnice donjeg veša gde je lutka u izlogu nosila halter i šljokičaste čarape. Iznad ulice je bilo još dva sprata i svi gornji prozori bili su zatvoreni kapcima ili prebojeni u mutnosivu nijansu. Harlekini su u svojim kućama

imali najmanje po tri izlaza, a jedan od njih uvek je bio tajni. Ova zgrada je imala crvena vrata i druga vrata prema zadnjem sokaku. Verovatno je postojao i tajni prolaz koji vodi dole, u prodavnicu donjeg veša.

Ona otvori vrh tulca i nagnu ga malčice tako da je drška mača iskliznula nekoliko centimetara. U Londonu joj je poziv stigao na uobičajeni način: u neobebeženom mrkom kovertu koji joj je neko gurnuo ispod vrata. Nije imala pojma da li je Bodlja još živ ili ne, niti da li je čeka u ovoj zgradi. Ako je Tabula otkrila da je ona umešana u ubistva u hotelu od pre devet godina, lakše joj je da je namami izvan Engleske i smakne je u nepoznatom gradu.

Kada je prešla preko puta, Maja je stala ispred prodavnice donjeg veša i pogledala u izlog. Potražila je tradicionalni harlekinski znak kao što je maska ili neki odevni predmet sa šarom romba, bilo šta što bi joj umirilo sve veću napetost. Polako je pošla pločnikom i ugledala oznaku kredom na betonu. Bila je ovalnog oblika, sa tri prave linije: apstraktna naznaka Harlekinove laute. Da je Tabula ovo uradila, više bi se postarala da crtež podseća na instrument. Umesto toga, oznaka je bila nehajna i iskrzana – kao da ju je tamo iscrtalo neko dete obuzeto dosadom.

Ona pritisnu zvonce na vratima, začu zujanje i vide da je unutar metalne nadstrešnice iznad dovratka smeštena kamera za nadzor. Brava na vratima škljocnu i ona stupi unutra. Maja je stajala u malom predvorju koje je vodilo do strmih metalnih stepenica. Vrata iza nje kliznuše i zatvoriše se, a reza od nekih osam centimetara zavuču se u bravu. Uhvaćena u zamku. Ona isuka mač, prebaci balčak u odgovarajući položaj i poču da se penje. Na vrhu stepenica nalazila su se druga čelična vrata i drugo zvonce. Ona pritisnu dugme i iz malog zvučnika začu se elektronski glas.

„Molim uzorak glasa.“

„Idi do đavola.“

Računar je analizirao njen glas i posle tri sekunde druga vrata škljocnuše i otvoriše se. Maja uđe u prostranu belu sobu s lakiranim drvenim podom. Stan njenog oca bio je šturo opremljen i čist. Nije bilo ničeg plastičnog, ničeg lažnog ili previše upadljivog. Ulaz i dnevna soba bili su razdvojeni poluzidom. Tamo se nalazila

kožna fotelja i stakleni stočić s vazom i jednom jedinom žutom orhidejom.

Na zidu su visila dva uramljena plakata. Jedan je oglašavao izložbu japanskih samurajskih mačeva u institutu za lepe umetnosti *Nezu*, u Tokiju. Put mača. Život ratnika. Na drugom plakatu bila je montaža Marsela Dišana iz 1914. zvana *Tri standardna prekida*. Francuz je spustio tri niti dugačke po jedan metar na pruskoplavo platno, a onda ocrtao njihove konture. Kao svi Harlekini, Dišan je koristio slučajnost i neizvesnost da stvara svoju umetnost, umesto da se protiv njih bori.

Začu se hod bosih nogu po podu, a onda se iza ugla pojavi neki mladić obrijane glave, s nemačkom mašinkom u rukama. Muškarac se osmehivao, a oružje mu je bilo nagnuto naniže pod uglom od četrdeset pet stepeni. Odlučila je da, ukoliko on bude toliko lud da podigne mašinku, stupi levo i raseče mu lice mačem.

„Dobro došli u Prag“, reče on na engleskom, s ruskim naglasakom. „Otac će vam se pridružiti za koji čas.“

Mladić je nosio pantalone sa učkurom i majicu bez rukava s japanskim simbolima otisnutim šablonom na tkanini. Maja je videla da su mu mišice i vrat ukrašeni brojnim tetovažama. Zmije. Demoni. Vizija pakla. Nije morala da ga vidi nalog da bi znala da je on neka vrsta hodajućeg epa. Harlekini su, izgleda, oduvek za poslugu uzimali čudake i razne slučajeve.

Maja vrati mač u tulac. „Kako se zoveš?“

„Aleksej.“

„Otkad radiš za Bodlju?“

„Nije ovo posao.“ Mladić je izgledao veoma samozadovoljno. „Pomažem vašem ocu, a on pomaže meni. Obučavam se za majstora borilačkih veština.“

„I ide mu veoma dobro“, reče njen otac. Najpre je začula glas, a onda se Bodlja dokotrljao iza ugla u električnim invalidskim kolicima. Njegov harlekinski mač bio je u kaniji pričvršćenoj za rukonaslon. U protekle dve godine Bodlja je pustio bradu. Mišice i torzo još su mu bili snažni, tako da je čovek gotovo morao da prenebregne njegove sasušene, beskorisne noge.

Bodlja se zaustavi i osmehnu kćerki. „Dobro več, Majo.“

Poslednji put je videla oca u Pešavaru, one noći kada ga je Lipa doneo s planina na severozapadnoj granici. Bodlja je bio u nesvesti, a Lipina odeća sva krvava.

Tabula je pomoću lažnog novinskog članka namamila Bodlju, Lipu, kinesku Harlekinku zvanu Vrba i australijskog Harlekina zvanog Vaga u jednu plemensku oblast u Pakistanu. Bodlja je bio uveren da su dva deteta – dvanaestogodišnji dečak i njegova desetogodišnja sestra – Putnici u opasnosti od fanatičnog verskog vođe. Četiri Harlekina i njihovi saveznici upali su u zasedu Tabulinih plaćenika na planinskom prevoju. Vrba i Vaga su poginuli. Bodlja je u kičmu pogodio komad šrapnela i on je ostao paralizovan od struka naniže.

Dve godine kasnije, njen otac je stanovao u apartmanu u Pragu, sa istetoviranom lujkom kao slugom i sve je bilo divno – zaboravimo prošlost i nastavimo dalje. U tom trenutku, Maji je bilo gotovo drago što joj je otac paraplegičar. Da nije bio ranjen, porekao bi da je do zasede uopšte i došlo.

„I kako si, Majo?“ Bodlja se okrenu prema Rusu. „Već duže vreme nisam video svoju kćerku.“

Razbesnelo ju je što je upotrebio reč „kćerka“. To je značilo da ju je doveo u Prag kako bi od nje zatražio neku uslugu. „Duže od dve godine“, reče ona.

„Dve godine?“ Aleksej se osmehnu. „Mislim da imate o mnogo čemu da pričate.“

Bodlja mahnu rukom i Rus podiže skener sa stočića koji se stajao sa strane. Skener je izgledao kao mala sigurnosna aerodromska palica, ali bio je sačinjen tako da pronađe kuglice za praćenje koje je koristila Tabula. Kuglice su bile veličine bisera i odašiljale su signal koji se mogao pratiti preko satelita za globalno pozicioniranje. Postojale su radio-kuglice za praćenje, kao i one specijalne koje su odašiljale infracrvene signale.

„Ne gubi vreme na traženje kuglica. Tabula se ne zanima za mene.“

„Samo sam obazriv.“

„Ja nisam Harlekin i oni to znaju.“

Skener nije zapištao. Aleksej izađe iz prostorije i Bodlja joj pokaza na fotelju. Maja je znala da je njen otac već u sebi uvežbao

ovaj razgovor. Verovatno je proveo nekoliko sati razmišljajući o tome šta da obuče i gde da rasporedi nameštaj. Do đavola s tim. Nameravala je da ga iznenadi.

„Finog si slugu našao.“ Ona se smesti u fotelju dok se Bodlja vozio prema njoj. „Veoma živopisnog.“

Obično, u privatnom razgovoru, obraćali bi se jedno drugome na nemačkom. Bodlja je činio ustupak kćerki. Maja je imala pasoše nekoliko različitih država, ali u ovom razdoblju svog života smatrala je sebe Britankom. „Da, ono silno mastilo.“ Njen otac se osmehnu. „Jedan umetnik tetovaže priprema Alekseju sliku Prvog predela na telu. To nije naročito prijatno, ali sam je izabrao.“

„Da. Svi mi imamo slobodu izbora. Čak i Harlekini.“

„Izgleda da nisi srećna što me vidiš, Majo.“

Nameravala je da se savlada i bude disciplinovana, ali reči navreše iz nje. „Izvušla sam te iz Pakistana – praktično sam potkupila ili zastrašila polovinu državnih službenika da bih te smestila u taj avion. Onda smo se našli u Dublinu i Majka Blagoslova preuzela je sve u svoje ruke, što je bilo u redu – to jeste njena teritorija. Sutradan sam pozvala njen broj satelitskog telefona i rekla mi je: ‘Otac ti je paralizovan od struka naniže. Nikada više neće hodati.’ A onda mi je spustila slušalicu i istog trena isključila telefonsku liniju. I to je to. Bum. Kraj svega. I onda te ne čujem dve godine.“

„Štitili smo te, Majo. Sada je situacija veoma opasna.“

„Reci to onom malom istetoviranom. Gledala sam kako koristiš opasnost i bezbednost kao izgovore za sve, ali to više ne pali. Nema više bitaka. Zapravo, nema više ni Harlekina – tu je samo šačica takvih kao što ste ti, Lipa i Majka Blagoslova.“

„Pastir živi u Kaliforniji.“

„Troje ili četvoro ljudi ništa ne mogu da promene. Rat je gotov. Zar to ne shvataš? Tabula je pobedila. Mi smo izgubili. *Wir haben verloren.*“

Činilo se da su ga nemačke reči pogodile malo jače nego engleske. Bodlja gurnu palicu za upravljanje kolicima i okrenu se malčice od nje kako ne bi mogla da mu vidi oči.

„I ti si Harlekinka, Majo. To je tvoje pravo biće. Tvoja prošlost i budućnost.“

„Ja nisam Harlekinka i nisam kao ti. Trebalo je da to do sada već shvatiš.“

„Trebam tvoju pomoć. Važno je.“

„Uvek je važno.“

„Trebam da odeš u Ameriku. Mi ćemo sve platiti. Sve urediti.“

„Amerika je Pastirova teritorija. Neka se on pobrine za to.“

Njen otac tada upotrebi svu silinu svog glasa. „Pastir se suočio s neuobičajenom situacijom. Ne zna šta da radi.“

„Ja sada imam pravi život. Više nisam deo ovoga.“

Bodlja izvede elegantnu osmicu u prostoriji, pomerajući kontrolnu palicu. „A, da. Građanski život u Ogromnoj mašini. Tako prijatan i zanimljiv. Pričaj mi malo o tome.“

„Nikada me ranije nisi za to pitao.“

„Zar ne radiš u nekakvoj kancelariji?“

„Ja sam industrijski dizajner. Radim sa ekipom koja razvija posude za proizvode, za različite kompanije. Prošle nedelje sam kreirala novu bočicu za parfem.“

„Zvuči izazovno. Siguran sam da si veoma uspešna. A šta je sa ostatkom tvog sveta? Imaš li nekog momka za kojeg bi trebalo da znam?“

„Ne.“

„Bio je onaj advokat – kako se ono zvaše?“ Bodlja je znao, naravno. Ali tobože je kopao po pamćenju. „Konor Remzi. Bogat. Zgodan. Porodica s dobrim vezama. A onda te je ostavio zbog neke druge žene. Izgleda da se s njom viđao sve vreme dok je bio s tobom.“

Maja se osećala kao da ju je Bodlja upravo ošamario. Trebalo je da pretpostavi da će on upotrebiti svoje veze u Londonu kako bi došao do informacija. Uvek se činilo da sve zna.

„To se tebe ne tiče.“

„Ne traći vreme na brigu zbog Remzija. Neki plaćenici koji rade za Majku Blagoslova digli su mu kola u vazduh pre nekoliko meseci. Sada misli da su se teroristi navrzli na njega. Unajmio je telohranitelje. Živi u strahu. I to je dobro. Zar ne? Gospodin Remzi mora biti kažnjen zbog toga što je obmanuo moju devojčicu.“

Bodlja okrenu kolica i osmehnu joj se. Maja je znala da bi trebalo da se pravi da je besna, ali nije to mogla. Pomislila je na to kako

ju je Konor grlio na keju u Brajtonu, zatim na to kako je Konor sedeo u jednom restoranu tri nedelje kasnije i govorio joj da ona nije podesna za brak. Maja je u novinama čitala o eksploziji automobila, ali nije povezala oca s tim napadom.

„Nisi to morao da uradiš.“

„Ali sam uradio.“ Bodlja se vrati do stočića za kafu.

„Dizanje automobila u vazduh ništa ne menja. I dalje ne namevram da odem u Ameriku.“

„Ma ko pominje Ameriku? Samo razgovaramo.“

Zahvaljujući harlekinskoj obuci, osetila je da treba da pređe u napad. Kao i Bodlja, i ona se pripremala za taj sastanak. „Reci mi nešto, oče. Samo jednu činjenicu. Voliš li me?“

„Ti si mi kćerka, Majo.“

„Odgovori na pitanje.“

„Otkad ti je majka umrla, ti si ono jedino dragoceno u mom životu.“

„U redu. Prihvatimo za trenutak tu izjavu.“ Ona se nagnu napred u fotelji. „Tabula i Harlekini bili su nekada prilično izjednačeni protivnici, ali Ogromna mašina je izmenila ravnotežu snaga. Koliko ja znam, Putnika više uopšte nema, dok je Harlekina ostalo samo nekoliko.“

„Tabula može da koristi skenere za lice, elektronski nadzor, saradnju državnih organa i...“

„Ne želim da čujem razloge. Ne govorimo o tome. Samo o činjenicama i zaključcima. U Pakistanu si bio povređen, a dvoje ljudi je poginulo. Vaga mi se oduvek dopadao. Vodio me je u pozorište kad god bi došao u London. A Vrba je bila snažna, graciozna žena.“

„Oba borca prihvatila su rizik“, reče Bodlja. „Oboje su umrli Gordom smrću.“

„Da, mrtvi su. Namamljeni i uništeni ni zbog čega. A sada želiš da i ja umrem na isti način.“

Bodlja ščepa rukonaslone kolica i ona na trenutak pomisli da će on nagnati sebe da na silu ustane, samo zahvaljujući volji. „Dogodilo se nešto izuzetno“, reče on. „Prvi put imamo špijuna na drugoj strani. Lipa je u kontaktu s njim.“

„To je samo još jedna zamka.“

„Možda. Ali sve informacije koje smo dobili bile su tačne. Pre nekoliko nedelja, saznali smo za dva moguća Putnika u Sjedinjenim Državama. To su braća. Štitio sam njihovog oca Metjua Korigana pre mnogo godina. Pre nego što se povukao, dao sam mu talisman.“

„Da li Tabula zna za tu braću?“

„Da. Posmatraju ih dvadeset četiri sata dnevno.“

„Zašto ih Tabula jednostavno ne ubije? Tako obično rade.“

„Znam samo da su braća Korigan u opasnosti i da moramo da im pomognemo što je pre moguće. Pastir potiče iz harlekinske porodice. Njegov deda spasao je na stotine života. Ali nerođeni Putnik u njega ne bi imao poverenja. Pastir nije naročito organizovan niti inteligentan. On je...“

„Budala.“

„Baš tako. Ti bi sve mogla da središ, Majo. Samo treba da pronađeš braću Korigan i odvedeš ih na sigurno.“

„Možda su oni samo obični građani.“

„To nećemo znati sve dok ih ne ispitamo. U jednome si u pravu, Putnika više nema. Ovo bi mogla da bude naša poslednja prilika.“

„Ja ti nisam potrebna. Prosto unajmi nekoliko plaćenika.“

„Tabula ima više para i moći. Plaćenici nas uvek izdaju.“

„Onda to uradi sam.“

„Ja sam bogalj, Majo. Zarobljen ovde, u ovom stanu, u ovim kolicima. Ti si jedina koja može biti predvodnik.“

Nekoliko sekundi je zaista želela da isuče mač i jurne u bitku, a onda se setila tuče u stanici londonske podzemne. Jedan otac bi trebalo da štiti svoju kćerku. Umesto toga, Bodlja je uništio njeno detinjstvo.

Ona ustade i priđe vratima. „Vraćam se u London.“

„Zar si zaboravila ono čemu sam te učio? *Verdammt durch das Fleisch, Gerettet durch das Blut...*“

Prokleti mesom. Izbavljeni krvlju. Maja je slušala tu harlekin-sku frazu – i mrzela je – otkad je bila devojčica.

„Te slogane recituj svom prijatelju Rusu. Kod mene oni ne pale.“

„Ako više ne bude Putnika, Tabula će konačno pokoriti istoriju. Za jednu ili dve generacije, Četvrti predeo postaće hladno, sterilno mesto gde su svi pod prismotrom i kontrolom.“

„Već je tako.“

„Ovo je naša obaveza, Majo. Ovo smo mi.“ Bodljin glas bio je pun bola i kajanja. „Često sam priželjkivao drugačiji život, priželjkivao da sam se rodio slep i u neznanju. Ali nikada nisam mogao da se okrenem i poreknem prošlost, da poreknem sve te Harlekinke koji su se žrtvovali za tako važan cilj.“

„Dao si mi oružje i naučio me da ubijam. Sada me šalješ da me unište.“

Bodlja je izgledao krhko i sitno u invalidskim kolicima. Obratio joj se hrapavim šapatom. „Umro bih za tebe.“

„Ali ja nemam nameru da umrem za cilj koji više ne postoji.“

Maja posegnu za Bodljinim ramenom. Bio je to gest rastanka, prilika da se spoji s njim poslednji put – ali ljutiti izraz na njegovom licu natera je da povuče ruku.

„Zbogom, oče.“ Ona se okrenu vratima i otvori rezu. „Imam jednu malu priliku da budem srećna. Ne smem dozvoliti da mi i nju oduzmeš.“